

קבוצת מעין צבי

יום שישי 6 בסיון תשי"ז 28 ביוני 1957 מספר 234

מ ש ו ט ב י ו ת י ט

9, 6, 57

לכל החברים שלום רב,

תמיד היה ברצה לי, כי אין דבר טפשי יותר מאשר לדון ארץ ולהטיק מסקנות ל חיי תושביה לאחר בקור קצר של שעות אחדות או אף של ימים מספר. ואף על פי שן, אט לסבט את הרטמים מדרוט אפריקה, אחרי יום בדורבן (Durban) וכמה שעות בלבד בקייפטאון, לא אוכל להגיד אלא שבטוס אופן לא הייתי רוצה לחיות בארץ זו. שתי העריט הן יפות להפליא, דשאית ופרחים נהדרים לרוב, הכל צקי ומטופל בקפדנות רבה. אלא מה? - מיד הוסבר לנו שכל העבודה הזאת נעשית "כמובן" על ידי בוטיס, שטכרס הממוצע הוא כ-15-20 ל"י לחודש. אכן גם היופי הזה לא בא בדרך נס!

הרבה כבר בכתב על ההפליה הגזעית (או כפי שהממשלה מעדיפה לקרא לכך - "הפרדה גזעית"). מבחינה פוליטית, כלכלית וחברתית ולא אוסיף על כך, אבל מבחינה אנושית פשוטה איך אפשר לחיות באזירה זו? מהו יחסו של בן אחד לשני? בדורבן הוורכנו בסיוורנו על ידי יוסף לוקו (חבר בית בעמק וטליח ל"הכובנים" דרוט אפריקה) והוא הסביר לנו שהבחינה האנושית בפטסות אינה קיימת. בטביל וב הלבנים הכושי אינו נחשב בן אדם בכלל ולכן טאלת היחס אינה מתעוררת. בזאת מאוחדים גם האנגלים וגט האפריקנים למרות שנאתם ההדדית בענינים רבים אחרים. כאשר שואלים למספר תושביה של קייפטאון אומרים: 250.000, וכשמתפלאים - "היחכן, כרך גדול כזה ורק 250.000 תושבים?" התשובה היא: - אה, אם אחט לוקחים בחשבון גט את הכושיט, ההודים וכל מיני גזעית אחרים, אז יש למעלה ממליון "

" מה עושה איש כמונו" - טאלנו - "איש, טחונך על ברכי הסוציאליזם המאמין בשוויון זכויות ובשויון ערך האדם, כיצד הוא מתיחס לכושי זה?" יוסף ענה, שבתנאים הקיימים הוא אינו יכול אלא לעצם את שתי העינים ולטבח את כל טאלת היחס. במצב הקייט, כל בסיון ליחס בלתי מקובל עלה בתוהו. ובכן, שמחתי שלא יצאתי לשליחות לדרוט אפריקה.

מעין-צבי
ארכיון-הקבוצה

28.06.1957

234. No

בעצם נטגשנו כבעיה זו כבר לפני כואנו לדורבן. שכנתי לשולחן בחדר האוכל של האניה היתה אשה זקנה, תושבת דרום אפריקה, שנכר היה מהתנהגותה שהיא ספוס היודעת וקובעת הכל ואיבנה סובלת כל התנגדות לדעותיה. יוט יוט הרצתה לנו על כל בעיות חבל, ומתוך נמוס (אולי מוסעה) אני המסכן שתקתי. כיום הראשון ספרה לנו שלא היתה יכולה לחיות באוסטרליה, כי "איך אפשר לחיות בלי משרתי?" (באוסטרליה שכר העבודה הוא גבוה באופן יחסי, נמשרתי בית כמעט ואינם במצא). מאוחר יותר ספרה והסבירה לנו כי הכושים נהגים ממעמדם הבהות הדרגה וכדוגמה הביאה את *Pichshaw* שבדורבן. "ריק שאו", זאת עגלה על שני גלגלים להסעת אנשים ובפוך יצולה דותמיט לא חמור ולא פרד ולא סוס אלא כושי. תושבים שזה עוזר למשוך חיריים. כושי כזה מלוכש בתלבושת של שבט הזולו, מרביב על ראש - קרניים עצומות (נוגה פחדה ממנו מאד ופרצה בבכי מר) וככדי למשך את תשומת לבו של בחייר, הוא מציג איזה רקוד מצחיק-מעייב. כשמצליח לתפס איזה נוסע, הוא רותם את עצמו לתוך היצול ואיבנו הולך או רץ בצורה רגילה, אלא קופץ קפיצות ענק ומציג כל מיני תעלולים, שגם הם נחשבים כמצחיקים בעיני החיריים.

עיני אני היתה כל ההצגה הזאת גועל נפש, הפיכת בן אדם לבהמה. ועל זולו זה אמרה שכנתי לשולחן כי הוא ממש אוהב את עבודתו והיה מוחה נמרצות אלו היו מחסלים בהג זה. יתכן כמובן שבזאת היא צדקה, כי זו פרנסתו, אבל היט האשמה כבדה יותר נגד ציביליזציה מעין זו? וכטוף עוד נודע לי שהכושים האלה אינם, הם וחלילה. בעלי הרק שאו בעצמם, אלא הם עובדים בבעלות תבהה גדולה, שבמובן גם היא אינה מפסידה מכל העסק הזה.

כאמור, בדורבן בפגשנו במל עם גיטת לוקו-ובעזרתו האריכה, (ובעזרת מכוני-תו) ראינו כל מה שכתוב בספר החיריים וגם הרבה ממה שלא כתוב. לסוג האחרון שגייך מחנה סוף השבוע של "הבונים", שבו נוכחתי שאל אף הבל לים, וכריס בארצות השונות, בעית הקעה ההודג היא ביטודת אותה הבעיה בכל ארצות "המערב". לסוג הראשון שגייך מקום יפה ברוי, יוצא מן הכלל, ששם "עמק אלף הקבעות". חבל שמקום זה מקולקל ע"י בקתות חמר ולכלוך שכושים, אשר מתוארים בספרון עוד לחיריים 'אספקטים משונים של חיי הילידים' (*Poignant touches of native life*).

לקינפטאון הגענו רק בערב באחורה של 6 שעות, לאחר שהימים מסביב לכף התקוה הטובה רצתה, כנראה, להצדיק את שמו וסער. מהמעט מאוד שהספקנו לראות לא אשכח את המראת הנחדר של אורות העיר כאשר מגיעים לבמל, גומה או לי במקצת למראת תיפה מהים, וצל ההרים מסביב (הר השולחן - *Table Mt.*) מצלים את הרושם של הוד ופאק, אולם מהעיר עצמה התאכזבנו קשות. תארנו לעצמנו שבגיע לכרך גדול כדוגמת אחת הערים בארופה, מצאנו כי באמת קינפטאון היא הרבה יותר "פרובינציאלית" מאשר הערים האוסטרליות. בקושי מצאנו בית קפה פתוח בשעה 10 בערב. מובן שאין ללמד מכך על העיר, אשר לא ידוע לנו עליה ולא כלום אף על פי שבקינפטאון בולט "האפריקנס" הרבה יותר מאשר בדורבן מורגש שזאת עיר ארנפית אבל הרושם הכללי שלנו היה שאנו במצאים באחד מפרבריה החצונניים של לונדון.

כרגע אנו שטייט ביט האנטלנטי הירומי, יט שקט וכחול תחת טמט בהירה. מחוץ לוימים מועטים בים ההולי, זאת הכעס הראשונה שישי לנו מזג אויר יפה בנסיעה זו. טובן טזם מספיע גס על מצב רוחנו. הלילה נעבור את קן המשוה ונחזר לחלק הצפוני של כדור הארץ: "רק" עוד שמונה ימים לנסיעה זו ואז נגיע לאנגליה. לכולנו שלוש. הילדים במיוחד נהנים מהנסיעה. זט וזמח לכל החברים. שלום

לני ואשר.

שליחנו בחו"ל החליטו להתקיף את יומננו זה, נעבר, איפוא, מהשיט בימים לנעט -ה בארופה הצפונית.

אנטורפן 13.6.57

לכל החברים שלום !

לאמיתו של דבר, מצפוני אינו נקי, על שלא כתתי זה זמן רב דו"ח ליומן הקבוצה, אבל התרוץ הוא יטן נוטן-חוסר פנאי. הצרות רבות וזאת למרות שהנני יושב בארץ ששמה בלגיה, הנהנית מהקוניוקטורה הגדולה ביותר בארופה, אבל בה חי הישוב היהודי הפרובלמטי ביותר ביבשת זאת. ואט הזקניט מהויס בעיה קל וחומר הנער שהוא מלא תסביכייט כרימון. בזמן האחרון הנני מרגיש את עצמי כגזבר במטק- אני מגלגל צ'קייט, לא יטן בלילות מרוב פחד, שמא יזרקו אותנו מהמועדון, היותן לא שלמנו את טכר הבית; כאן צריך לשלם בעד השמוש בטלפון, שט כא החשבון מחברת החשמל וכל פעט באיט אחרייט הירשייט את כספט. אלה הן צרותיו של שליח בתנועת הנוער בוסף לכל בעיות ההלרכה: סמכרייט, הכנת מחנות וסתט פעולות רגילות.

מה אוטיף ואטפר לכט? על יופיה של בלגיה אשר לא הרביתי לראותו. העיר בריטל הולכת ומשתנית מיוט ליוט והופכת להיות אחת העריס המודרניות ביותר בארופה. מכיניט אותה לקראת התערוכה הבין לאומית הגדולה שתקייט ב-1958. ביננו לבין עצמנו, לכל אלה הרוציט לנסוע לחו"ל-אל תסעו השנה אלא בקייץ הבא, יהיה מה לראות. נושא התערוכה: הישגיי העולם. מסקיעייט בהכנתה סכום כסף קטן- 2 מליארד דולר בקרוב. זאת בתערוכה כלכר בוסף לכך מסקיעייט סכומייט פנטסטייט להכנת מקומות הארחה ל 18 מליון מבקרייט, אשר יבואו מכל קצות העולט, במשך 6 חודשי התערוכה. ארצנו הקטנטונת אף היא משתתפת בתערוכה. מתוך המרשמיט טראיתי הנני מבין שמקייט קבוץ לרוגמה, אבל כלי תקציב אישי !! ובכך סעו בטנה הבאה. התערוכה תפתח באפריל ותמשך עז ספטמבר. במקוט חופט בהריה !!!

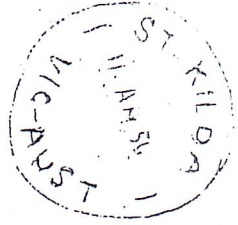
בברכה שלכט

גורג וזוה.

ולטר וייל חזר בימיט אלה מהצפון הרחוק טל בורמה. הוא מבטיח לשלוח בימי ט הקרובייט דו"ח מפורט על המתחולל. בינתייט הוא נואל על הנעשה בבית; על

20.4.56

177-4 ספר 4

10.4.56

לכל החברים, שלום,

אינני יודע-אם לא תפרוץ המלחמה עד למכתבי זה
גייע אליכם. אנו יושבים יום יום דבוקים ליד הרדיו בדאגה

חמורה. מובן מאליו שבזמנים כאלה אנו מלאי חודה לכל מכתב יגיע מהארץ ובמיוחד
מהבית.

נדמה לי שבמכתבי האחרון אליכם בענין תגובת היהודים למחרש בארץ, לא תארתי
אם התמונה כולה. נכון שהיהודי כאן נוטה לעצבנות ולפניקה - הרי זאת תכונה
גלונית מובהקת. ואמנם גישה זו מתחזקת ע"י התעמולה הציונית הרשמית אשר מצוירת
את הכל בצבע שחור ככל האפשר. ובדרך זו מקזה לגייס סכומים גדולים יותר למגבית.
אולם שיטה זו פועלת כחורב פילפיוו ופוגעת בראש וראשונה בזנועה הציונית עצמה
ובתביעתנו לעליה. יתכן ובמקרה של מלחמה תהיה התנדבות גדולה בקרב הנוער, אך
ינתיים רק אלה שחונכו על ברכי הנוירה החלוצית ויושבים ברצינות על עליה. ואילו
היתר שואליט "אם כל כך טוב - מדוע כל כך רע?" ואם אפשר כבר להסביר לנוער
עצמו, הרי ההורים עושים את הכל בכדי למנוע מילדיהם לעלות.

כרם, כל זה הוא רק צד אחד של המטבע. הפניקה והעצבנות מבטאות למעשה גם צד
חיובי מאד והוא דאגתו ואף הזדהותו של היהודי כרחוב עם מפעלנו בארץ, עד כדי
כך שכל פגיעה בארץ נראית בעיניו כפגיעה ביהדות כולה. לא בולט יודעים לבטא את
זאת וכמו בארץ עצמה יש גם כאן יהודים אשר מוכנים להתעלם לגמרי מכל הצרות האלו
כן יכולנו לשמוע יהודי אחד - פרשן רדיו - שבנה זריפות את הציר הישראלי בגלל
שהציר מצא לנווץ לדבר לפני קהל יהודי נגד המדיניות הברוטית במזרח התיכון.
אולם לגבי רוב רובם של היהודים כאן מדינת ישראל היא "מדינת-תנן", ומן השוליים
יותר מעניין, גם לגויים יש הבנה ואהדה דוקא ליהודי הגאה בעמו.

הנה, נחקימה לפני ימים אחדים אספה פומבית מטעם "פועלי ציון" (שהיא עצמה
מפלגה ציונית קטנה) והוזמנו אליה מנהיגי ה"לייבור" האוסטרואלי ובראשם ד"ר ארווא
מי שהיה ידוע מזמן עזרת אונ"ש ב-1947. ובהרבה הזדווגת לפעולתו התקבלה ההחלטה
על הקמת מדינת יהודית. אמנם כעת מפלגת ה"לייבור" היא מפלגת האופוזיציה ויתכן
גם שאילולי כך, לא היתה יכולה לפעול דבות מארץ רחוקה כאוסטרליה, אולם היתה
זאת קדם כל הפגנת ידיות גדולה מטקסור חשוב של העם האוסטרואלי. ישנו שם לא רק
ארוואט וסגנו קלוול אלא מספר רב של צירי הפרלמנט של הלייבור, יושב ראש האגודת
המקצועית, רביט מאד ממנהיגי הלייבור הן מהצד הפוליטי והן ממנהיגי האגודות.
ובכל זאת יש להודות שגם נאומו של ארוואט וגם הנאומים הרבים האחרים לקו בחסר.
מארוואט לפחות אפשר היה לצפות לקביעה עמדה ברורה לגבי המדיניות המערבית במזרח
התיכון ובמיוחד לגבי שאלת הספקת הנשק. נתברר שהוא בחר את דבריו כזהירות רבה
מאד ולא הזכיר אף במלה את השאלה המכרעת של נשק לישראל, ובמובנים רבים, אפילו
בהטואה לנאומיו של גייטסקל האנגלי - היתה זו אכזבה רצינית. כל הנאומים היו
מלאי מומאות וושכחות לישראל וכולט כאחד נקטו באותו הקו: טוב לישראל על היותה
הדמוקרטית היחידה במזרח התיכון ויהיה זה סקנדל גדול ואף סופו של ארגון האומו
המאוחדות אם ירשו למדינה צעירה זו להורב! אולם ממומאות אין לחיות, וקביעה

מעין-צבי
ארכיון-המבוצה

לכל חברינו הקרובים והרחוקים, בנכר ואי שם בארץ.
מועדים לימוה!

ברכתנו לארבעת חברינו החדשים: לוטה, עליזה, צפורה
וחיזי!
לגסיה ולפנחס לכואט אלינו כמועמדים לקבוצה ברכות.

ב"ש COHEN י"ב

... בימים אלה אנו מחכים בחרדה גדולה לחודשות מהארץ וקשה להיות כה רחוק
כאשר המצב מתנה כפי שהוא. יתכן מאד שמרחוק הכל נראה חמור שבעתיים וכמובן שהי-
הודים פה נוטים לפניקה ולפחד. זו תכונה גלותית אצל גט אחרי הקמת המדינה לא
שכחה מלכת. מהעיונות ומהמכתבים הפרטיים אנו מכינים שעל אף חומרת המצב נמשכת
העבודה היום יומית ויש בטחון בעתיד. זהו דבר אשר ליהודי הגולה קשה להכין.
התוכחי בימים אלה עם עורך עתון יהודי מקומי, אשר מקהל באופן קבוע ידיעות
טלגרפיות מהארץ, והוא משוכנע כי הכל מוכן כאילו לצריחה מהארץ וההלקים גדולים
של הישוב השלימו עם נצחון ערבי. הוא חושב שכל מה שאני מספר לו הוא רק "תעמולה"
או שבמקרה הטוב ביותר הקבוצים אינם משקפים את מצב הרוח הכללי בארץ. אף כי הוא
אינו כותב נצורה זו בעתונו, הרי משתקפת דעה זו, ביודעין או שלא יודעין. בעריכת
העתון. העיונות הכללית הלא יהודית מטפלת ביאלת ארץ ישראל כפי שהיא מטפלת בצפון
אפריקה או הודו סין או כל מקום אחר בעולם שיש בו צרות ושהוא רחוק מחי בכדי
לענין את האוטטורלי הממוצע. מובן שהכל נכתב מאטפקלוריה בדיטית שהורה. כל עוד
היתה אפשרות לקלל את רוסיה בגלל הפרעתה והתערבותה במזרח התיכון. וכל עוד אידן
לא יצא בהוצעותיו המפורסמות, היתה העיונות פה לצדנו. מאז שאידן החליט שפעם
זו ספת יש לפייס את הערבים וכמובן מאז תקרית כנרת, הרי התגובה פה היא קריחה
לגבינו ואף לילית ערב דרישותינו.

ובכן. עלי לסיים הפעם, כי א) אין לי כבר כוח (חט מאד כעת, היום היום השלישי
ואחר בלי גשם, וזה דבר עצום במלבורן!) ו ב) יש עבודה רבה לפניי. כי בעוד ימים
אחרים אני צריך לנסוע טוב לכמה ימים לסידניי ואיש אינו עושה עבורתי פה בשבילי
אם כן. ד"ש חמה לכל החברים, שלום רב,

אשר

לכל החברים שלום,

אף על פי שאשר כבר כתב כמעט כל מה שהיה לכתב. עלי עוד להוסיף כמה
משפטים. ורובי חרצו לדעת איך אני מרגישה בזירה עלי עם הילדים בבית. ובתור עקרו
בית. הדירה באמת יפה. כל הרחישים חדשים - לפני כן היו לנו עובי חדרים מרוהטים
וכעת היינו נאלצים לקנות את הכל מחדש. אפילו קבלתי מכונת כתיסה קטנה. בכל זאת
אני מתגעגעת הניתה ולארץ. להגיד את האמת: כבר נמאס עלי הכינול ונוסף לכך מתלו-
בנים הילדים שאוכלים יותר מדי נשר ורכ הארוחות נגמרות בצעקות. גט להשיכב אותם
אינו דבר פשוט. כאשר ילטה ילדים נמצאים יחד בחדר אמבטיה קטן. עד אשר האחרון

מעין-צבי
ארביון-הקבוצה

כמסה הגיעה השעה לתשע וחצי. רק אז אני יכולה לנשום ויש לי קצת שקט.

שמחתי מאד שהחופש הגדול נגמר והילדים שוב הולכים לבית הספר. בטורף החפש לא ידעו כבר מה לעשות. התחילו לריב או הפכו את הדירה למגרש ספורט. לעתים קרובות יורד גשט, גט בקיץ, ולכן אין הט יכולים לצאת והתוצאה כי מ' תוללים הם בבית. מזג האויר התחיל להשתפר בדיוק אחרי החפש ועכשו אנו מנצלים את הזמן והולכים לים כמעט יום יום.

כערכים אין לנו הרבה אפשרות לצאת יחד לקולנוע או להצגות, כי אסור עסוק מאד ורב הערבים איננו בבית. בטך הכל אפסר להגיד שיש לנו כל הנוחיות וכמובן אחרי כמה חדשים מהארץ שובחיים מהר עד כמה שזה טוב כי יכולים לאכול כל דבר שרו- צים, והושבים כי כך צריך להיות תמיד. אבל בכל זאת לא הייתי רוצה לחיות כך כל חיי.

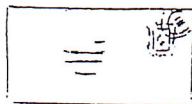
אני מקוה לשמוע מכם בקרוב, ואני מודה לכל אלה שכבר כתבו לי ואענה להם בקרוב.

שלום,

לני

מלבורן, 21.2.56

שלמה, סילביה וסמדר נהנים מחייהם כניו יורק ודורשים בשלוט כל החברים.

ת ב ת ה ד א ר

25.3.56

המכתב הבא נתקבל אצלנו ממזכירות כפר עזה:

למזכירות מעין צבי, שלום,

ראשית אנו בזאת רוצים להודות לכם על עזרתכם הגדולה. עזרתם לנו בהחזקת המשק, ושעל אף הקשיים הרבים שעומדים בפניכם במשקכם, הראיתם רצון טוב ונעניתם הסנות מלאה לתביעות התנועה.

אולט ודאי ידוע לכם מצבנו הקשה בכוחות עבודה ובמטבח אור נשאר ללא מבשלת. מזכירות האוור מטפלת באופן נמרץ בהשגת מבשלת. לכן נבק- שכם לאשר ליהודית להשאיר אתנו עוד למשך עידה ימים עד שבוועיים - ובתקופת זמן זו בודאי תפטר השאלה. אנו מקווים שינוכל לשחרר את יהודית אפילו לפני כן במידה ותכוא אחרת להחליפה.

וישוב תודותינו לכם על עזרתכם הרבה ונבקשכם מאד לאשר ליהודית לחזור אלינו לתקופה המצוינת לעיל.

חג שמח!

מזכירות כפר עזה

137 30.6.55 / 101

ווקבלו מכתבים מאת אשר ולני.
היום אנו מפרסמים את מכתבה
ל לני. מכתבו של אשר יפורסם
בעלון הבא.

14.6.55

לכל החברים שלום,

ימינו הראשונים כאן היו הקשים ביותר, כמו כל התחלה.
אמנון ונגה חלו בחצבת, וכל זה לא היה קל בשבילי. לאחר הכל. ענין כזה
קל יותר בקבוץ. כאן אין אפשרות לקרוא לסרודה ואין סדר עבודה היכול
לתת יום מנוחה.

בינתיים עבר חדש ולאט לאט אני מתרגלת לחיים כאלה. אבל למען האמת.
טרם מצאו חן בעיני. בט דני ואמנון מתגעגעים עדיין למעין, על אף שטרך
כלל התרגלו יפה לבית הספר ולגן. יתכן והדבר קשה יותר בשבילי. שניהם
יוצאים את הבית בנקר וחוזרים בשעה 4 אחה"צ. ואין אפשרות לגשת אליהם
מהר ולהגיד להם שלום. הם ישנים אמנם בחדר על ידינו. אבל דני אמר רק
אתמול כי טוב יותר לישון עם הילדים, כי אז "יכולים לעשות יומה".

כדרך כלל דני מרגיש טוב בבית הספר. חושבת אני שהנו מתקדם יפה מאנגלית
על אף שאינו מדבר עדיין עם הילדים. אך התחיל כבר לשחק אתם כדורגל -
וזה סימן טוב. הגן של אמנון די טוב, אולט אין להשוותו לגנים שלנו.
הם חסרי ציוד וגם הגננת איננה מנוסה כגננת אצלנו. כאן טוענים שאמנון
כבר גדול מדי בשביל הגן, כי שולחים פה את הילדים בגיל חמש וחצי לבית
הספר. אמנון ילך בהתחלת השנה הבאה לאותו בית הספר כמו דני. בינתיים
הוא אינו מתרשם מהאכל הטוב ורוצה "גמינה כמו במעין". הצטרפתי לחפש

הרבה עד אשר מצאתי חנות המוכרת גבינה המריחה ריח דומה. אמנון גם
מתאוונן הרבה על כך. שדני כבר קבל מכתב מכתה ה' והוא עוד לא שמע מהגן.
נגה התפתחה יפה מאד. היא בכלל לא הרגישה הרבה מהסביבה החדשה, למרות
לדבר הרבה וכדרך כלל גורמת לנו הרבה "בוזת". היא היתה אמנם קצת מפורנקת
בעקבות הנסיעה, אולט לאט לאט היא חוזרת שוב למסלול.

וכן חברים, אנו מקוים לשמוע את כל החדשות; תכתבו לי על כל מה
שקרה (וחונות, לידות וכו').

ובשביל היום,

שלום לני.

ה מ ד כ י ר ו ן

17.6.55

כניש ז"י. גרעון מסר בשש המועצה את החלטתנו בענין זה לממונה על המווז. הלז
בקש מאתנו לעיין מחדש בפרשה ולקבל את הצעתו, על אף שאין בקוהו להיכנסו לכך.